

бѣхъ споредъ модѣ-тѣ счесаны, а слугы-ня-та и нѣмаше твърдѣ срѣжы, и за много врѣме неможяше да приеме новы-тѣ обычяи. Прѣзъ сичко това врѣме, малечкый Хенрихъ оставаше съвсѣмъ забравенъ, безъ да гледать на това, че той вече отъ нѣколко дни насамъ не бѣше ни здравъ, и ис айваше ся на бавачъ тѣ си че го пробадало подъ ребра-та; но помайчима му и не знаеше за това.

Господинъ Смитъ и жена му, като гледахъ Хенриха че е тѣй осърнѣлъ и при-блѣднѣлъ на лице, нѣколко пѣтя и напо-няхъ. че това дѣте трѣба да е нѣщо теж-ко болно. А тя на туй отговаряше: “Ехъ то не е нищо: той е твърдѣ биле здравъ, ами както сичкы-тѣ, които сѣ родены въ Индіѣ, стои тѣй като осърнѣлъ.”

Веднѣжъ подиръ обѣдъ, когато Г. Смитъ, сопруга-та му и Хенрихова-та помайчима сѣдѣхъ въ гостиннѣ-тѣ стаѣ, господжи-тѣ разсѣждавахъ за едно периодическо из-